

Prānēs pīpka

Vēina tomsē rodēns nākti ējau ēš vakaruškas. Pīpka ēsēkondēs, pasēžēborioudams, vēlkus pabaidīdams. Vuo vietra! Vuo lītos! Kāp tik pasētruopējē ētē pru Trinkōtēs eglē. Lioub sakītē, ka če vels sied. Je, atkragēnau krāmē – kēpšos eglie verši lop. Ēšsēžiuojau pamatēs! Pīpka lept ē ēškrēta ēš dontū. Šliaužiuojo keturiuom, grabaliuojō aple eglē – nier mona pīpkas!

Ēso, mēslēju, nomēj. Rītuo atējēs paēiškuoso.

Kelous nu žēmēs, vuo če pri monēs tuoks majednos sienis, vēsos apžielēs, barzda žemē velkas:

– Še sava pīpka! – ē pats prapoulē.

Aš dui tekēns nomēi, pīpka ont stala pasēdiejau ē atsēgolīau. Rītuo, sakau, užsērūkīso.

Jemu ont rīta pīpka – kumpa eglēs šāka nalabasis ēkēšēs.

Atsēkielēs vielek noejau pri tuos eglēs. Veizo: eglēs žēivie atsēlopusi, vies anon košēn i eglē. Vuo mōna pīpka kerpies bagolēnti.